Роберт Фрост

Останній індіанець

Він, кажуть, був останнім індіанцем
Ув Ектоні — мірошник все сміявся,
Коли хихикання те сміхом звати можна...
Та більш нікому не давав сміятись —
Він миттю супився, неначе промовляв:
"А ви чого? Я все беру на себе.
Та що там говорити околясом —
Кінчати з ним давно б уже пора!
Нам не дивитися на світ його очима,
Та й у минувшині копатися запізно.
Коли б ви на собі все те відчули,
То зрозуміли б — справа тут не в тому,
Хто перший це між расами почав".

Гортанні звуки подиву й захоплення
У індіанця вирвались, коли
Забачив він важке, гримуче жорно.
В мірошника аж сіпнулось лице:
Чого б ото волав червоношкірий?
"Підемо! — крикнув. — Глянемо на жорна!"
І він провів його униз, під балки.
І показав крізь отвір бистрі струмні,
Подібні до скажених осетрів,
Що в відчаї міцними б'ють хвостами.
А потім він штовхнув ногою ляду,
І дзвін її кільця на мить прорізав
Млиновий шум. Мірошник мовчки вийшов,
Уже один. Хихикнув щось помольцю,
А що — помолець не збагнув тоді.
Він Джону показав млинові жорна...